

žvanec. Co si o něm asi tak myslí? Šoféři tady nechodili krmit racky, nezajímali se o okolí.

Racek plachtil, ale držel si od něj odstup. Chtěl jídlo, ale zároveň se ho bál. Možná z něj cítil tu naftu.

Stál tady sám, společnost mu dělali jen rackové.

Hodil mu kus toustu. Pták se spustil dolů a chytil drobek těsně nad hladinou. Měl štěstí, zmetek, z moře už by žvanec nevylovil. O břeh se tříštily ledové kry a pěna, hustá šedá pěna, ve které poskakovaly plastové láhve, kusy polystyrenu, kanystry. Viděl i barel a nějaké roušky. Všechno se to svíjelo ve vlnách, mizelo pod černou hladinou, aby se vzápětí ten bordel zase objevil.

Na gdaňském přístavu nebylo nic pěkného, hlavně v zimě určitě ne. Připlouvaly sem věci z celého světa a občas spadly do moře. A moře se ten bordel světa zase snažilo hodit zpátky na zem. Jenže mola a břehy tady byly až moc vysoké.

Zvedl se vítr. V dáli viděl velký černý mrak, co se hnal od Skandinávie. Nesl sem velkou chumelenici, neklamnou známku probíhající zimy.

Rackové kolem jeho hlavy najednou zaskřehotali a stočili se pryč. Na parkoviště přijížděly další tahače. Šoféři několikrát zatroubili, aby oslavili šťastný příjezd. Dementi. Jestli se nějaký kamionák snažil usnout, tak teď kvůli nim musel vyletět z postele. Někteří řidiči se tady chovali, jako kdyby jim patřilo celé parkoviště. Sobci zavření ve svých kabinách.

Proto často chodil z kabiny ven. Aby nezapomněl, jaký je svět venku.

Chodil ven, aby se nadechl čerstvého vzduchu. Ale cítil jen naftu.

Chodil sem, aby si vyčistil hlavu. Ale moc mu to nešlo.

Chodil sem a byl sám.

Dojedl po domácímu udělaný toust a zmuchlal papír. Vypadlo z něj pár velkých drobků. Rackové nikde. Ti teď měli jinou hostinu o několik metrů dál.

Zamžoural očima. U zábradlí stála nějaká osoba. Ženská. Nebo spíš dívka. Měla upnuté džíny, ve kterých se jí rýsovaly svaly na nohou, takové nohy by chlap rozhodně neměl. Byla zachumlaná do péřové bundy. Zpočátku si myslel, že to je nějaká kamionářka, jenže pak ho zarazil šátek, který měla na hlavě. To by kamionářky nenosily. Byl to šátek pošíť nějakými ornamenty, to poznal i na dálku, navzdory tmě, která všude kolem panovala. Ornamenty zlatě svítily.

Nějaká místní Polka.

Stála tam a krmila racky. Drobečky jim házela vysoko do vzduchu, aby je stačili chytit, než spadnou do vody. Ptáci kolem ní létali a skřehotali tak důrazně, jako by dívky děkovali. Asi měla k jídlu něco hodně dobrého, nebo z ní necítili naftu jako z něho.

Stála tam v jemném osvětlení lampy, jako kdyby tam stávala věky, a přitom jakoby nepatříčně. Prostě krmila racky.

Stála tam sama.

Vypadala jako z nějakého obrazu. Dívka a rackové. Dívka u mola. Dívka z přístavu, tak nějak by své dílo nazval, kdyby něco takového uměl namalovat.

Poté, co hodila poslední drobků do vzduchu, zamýšleně strnula. Dívala se na hladinu úplně stejně jako před chvílí on. Neviděl jí do obličeje, měla na tváři roušku.

Pak se náhle otočila a zmizela mezi návěsy.

Zvláštní okamžik byl pryč. Parkoviště opět vypadalo jako obvykle.

Začaly ho bolet prsty.

Znovu pomačkal papír od toustu a hodil ho do moře mezi všechn ten bordel. Rackové se za papírem střemhlavě pustili. Jestli papír vylovili, to ho už nezajímalo.

Prsty ho bolely stále více. Věděl, co to znamená. Kamion si ho volal k sobě.

***